

Pandemie koronaviru nastavila zrcadlo naší společnosti

Světová pandemická pohroma udělala rázem čáru přes každodenní zaběhnuté koleje našich životů a světa coby obstarávajícího fungování a přežívání. S tím vším je najednou konec, utrum.

Pandemie náhle rozprostřela temná havraní křídla nad našimi životy a jejich rutinně zaběhlým světem, takřka biblicky jako „zloděj v noci“. Život jako vegetativní přežívání a s ním spjaté rozptylování viditelně ztrácí půdu pod nohama, a proto stojí před otázkou po svém smyslu. Najednou se před ní již nikde neskryjeme. Základní životní jistoty se před našima očima vypařují jako pára nad hrncem. A co zbývá? Jen my sami, naše společenství, občanský národ, stát, nalézání smyslu toho všeho a cesty k němu. Náhle jasně vidíme, co skutečně platí a co je naopak postradatelné, umělé a nezřídka dusivé.

Pandemie a všechny její důsledky poukazují na věčnou platnost pomíjivosti všeho, co jest. Jen tato skutečnost je neotřesitelně spolehlivá, jinak žádná. Co z ní pro nás plyne zde a nyní? Dá se na něčem takovém stavět a razit životní cesta? Ale ano. Svět se náhle proměnil, aby ji ukázal. Věčnost bezohledně vtrhla do našich životů. Taková totiž je - bezohledná. S jistotou přetrhává pouta ke zbytečnostem a ukazuje, co je podstatné, co skutečně a trvale platí. Volá nás k sobě samým. Moudří jí za to jsou tiše vděční. Hloupí se ale rozčilují. A naši nejhlupejší nadávají na vládu, jež vznikla z většinové vůle. Na druhou stranu koronavirová pandemie přinesla obrovskou vlnu solidarity a prověřila charaktery lidí, a je vidět, jak se kdo skutečně chová, přestože se mnozí doteď třeba přetvařovali a snažili se být někým, kým nejsou. Někteří lidé začali z vlastní iniciativy pomáhat druhým, ať už šitím roušek, tak nakupováním pro starší nebo kupováním jídla pro složky integrovaného záchranného systému.

Na konec chci jen říct, že koronavirus bude mít určitě obrovský dopad a dozvuk i dlouho poté, co se ho podaří uklidnit. Můžeme si z toho zatím vzít jen jedno - Nic není věčně a vše je pomíjivé, naše chování pustošilo planetu, na které žijeme, tak nám třeba tímto chtěla sdělit: „Je na čase zpomalit.“

Petr Dastych, 03T